ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Θ. Φ.

Λίαν διακοσμητική ἡ παρουσία της πούξᾶς προδιαθέτει καὶ αὐτὸ κυρίως ὀφείλεται στὴν ἀριστοκρατικότητα ποὺ διακρίνει τὴν νεαρὰν δεσποινίδα, καὶ σὲ μία ἀνατροφὴ ἐκτάκτως ἐπιμελημένην—τί τὰ θέλετε τὸ μεταξωτὸ φόντο συντελεῖ εἰς τὸ νὰ φαίνεται ὡροιότερο τό φόρεμα τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους: ἕνα καλὸ καὶ εὐγενικὸ ἐσωτερικὸ εἶνε ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος νὰ φαίνεται κανεὶς συμπαθητικός,χαριτωμένος, εὔμορφος. Αὐτὸ λοιπὸν συμβαίνει μὲ τὴν ἀνωτέρω ἐκλεκτὴν δεσποινίδα καὶ εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀκριβῶς προτέρημα ὀφείλει τὰς πλήρεις θαυμασμοῦ κρίσεις ποὺ προκαλεῖ τὸ πέρασμά της. Ὡς φυσιογνωμία λεπτοτάτη καὶ ἑλκυστική. Ἡ μόρφωσίς της ἐξαιρετική. Λίαν φίλεργος· ἀπόδειξις τούτου εἶνε ὅτι εἶνε κάτοχος λαμπρᾶς θέσεως καὶ ἐργάζεται μὲ πολλὴ ἐπιδεξιότητα Εἰς τὸς πλέον ἐκλεκτὸς κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ἀγαπᾶ πολὺ τὸν χορὸ καὶ τνύνεται πολὺ ἁπλὰ καὶ μὲ γοῦστο.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Αἱ ὑπαίθριαι δεξιώσεις εὑρίσκονται εἰς ρεκὸρ ἐπιτυχίας βεράντες, ταράτσες, κῆποι, φωταγωγοῦνται, διακοσμοῦνται, διαρρυθμίζονται εἰς αἰθούσας, μὲ παρυβὰν ἰαπωνέζικα, μὲ ἀναπαυτικὲς κρεττόνινες πολυθρόνες σὲ χρώματα ἐκτυφλωτικά, ντιβάνια κοκέττικα, γλάστρες, λουλούδια, τραπεζάκισ, μεταξωτὰ καλύμματα, λάμπες μὲ ἀμπαζούρ, συντελοῦν σὲ φαντασμαγορικὸν σύνολον.

— Τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ταράτσεν-πάρτυ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ι. Γριπά η. Διάκοσμος ἐξαιρετικὰ καλαίσθητος. Ἡ οἰκοδέσποινα κομψοτάτη φέρουσα τουαλέττα θαῦμα ἰδέσθαι, μουσσελίνα ρὸζ μὲ δαντέλλα στὸν ἴδιο τόνο.

— Ἀρκετὰ τραπέζια μπρὶτζ συγκεντρώνουν τὶς πλέον φαναιτικὲς θιασώτιδες τοῦ μπρίτζ.

— Τὸ χορευτικὸν τεροῦν ἐν ἀπαρτία. Διακρίνομεν δίδα Λ. Γεωργιάδη πολὺ ὄμορφη μὲ ζωρζὲττ κίτρινη, δίδα Ντέλλυ Δεϊμέζη τουαλέττα ἰδιότυπη ὅσον καὶ ὡραίαν λευκὴ ζωρζέττ, κεντημένα λουλούδια πολύχρωμα, δὶς Μιτσαυτῆ πολὺ σὶκ μὲ τουαλέττα κόκκινη, ζωρζὲττ περλὲ στὸν ἴδιο τόνο, ποὺ σχημάτιζαν κάτι ἀστραφτερὰ κόκκινα λουλούδια, δὶς Διαμαντοπούλου μουσσελίνα καὶ δαντέλλες ἀρζαντώ, σὲ φόντο ρόζ, κ. Ζαρίφη τουαλέττα μὰβ ρόζ, δὶς Μίγκλη τουαλέττα ἐξαισία ἀπὸ λευκὴ δαντέλλα σὲ ρὸζ φόντο, δὶς Λ. Φορέστη χαριτωμένο σύνολον ρὸζ κρὲπ ρομαὶν καὶ μαντὼ ὁμοιόχρωμον, δὶς Σκαναβῆ τουαλέττα ἀκαταγώνιστον, σαρτρὲζ σιφφὸν μὲ κρόσσια στὴν αὐτὴν ὀπόχρωσιν.

— Καὶ οἱ κ. κ. Λ. Γεωργιάδης Χαριτάκης, Σκανσβῆς, Νικολαΐδης Πετροκόκκινος, Κριεζῆς, Διαμαντόπουλος, Φορέστης κ. ἄ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν μαστίχα σὲ ὀλιγάριθμον φιλικὸ κύκλον παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Αἰμ. Φραντζῆ. Ἡ οἰκοδέσποινα λίαν χαρὰ συνομιλήτρια, ἔφερεν κομψοτάτην τουαλέττα.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἦσαν κ. καὶ κ. Κ. Πάλλη, κ. καὶ κ. Γ. Μακκᾶ, κ. Σκαραμαγκᾶ, κ. Γ. Μαρίνου, κ. Α. Φωστηροπούλου, κ. κ. Μπενάκης, Παπετσώνης κ. ἄ.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον δεξίωσις μπρὶτζ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Μακκᾶ. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐκτάκτως περιποιητικὴ καὶ εὐχάριστη πρὸς ὅλους.

— Παρευρέθησαν κ. καὶ κ. Κάρταλη, κ. καὶ κ. Μεταξᾶ, κ. καὶ κ. Κατσικογιάννη, κ. καὶ κ. Ἰακ. Νεγρεπόντη, κ. καὶ κ. Π. Χέλμη, δὶς Μ. Κυριακίδη, δὶς Χασιώτη, δὶς Μ. Ράλλη καὶ οἱ κ. κ. Δ. Βασιλείδης, Θεοδότης κ. ἄ.

— Ἐκτάκτως σὶκ καὶ πολὺ κομψὴ ἡ συγκέντρωσις τῆς παρελθούσης Πέμπτης εἰς τὸ Παβιγιὸν-ρόζ.

— Μιὰ συντροφιὰ ἀποτελουμένη ἀπὸ κομψότατες κυρίες καὶ κύριοι οἱ ὁποῖοι προφανῶς ἦσαν Ἄγγλοι καὶ φοροῦσαν λευκὰ λινὰ σμόκιν καὶ μαύρα πανταλόνια. Οἱ μουσικοὶ ἐφοροῦσαν ἐπίσης λευκὰ σμόκιν, καὶ ἡ ὁμοιότης τοῦ ντυσίματος συντελοῦσεν σὲ χιουμοριστικὸς κρίσεις.

βγῆκε σκουπίστηκε, φόρεσε λαμπρὰ καινούργια ροῦχα, νοίκιασε ἕνα ὡραῖο κυράβι, κι' ἔφθασε μεγαλόπρεπα στοῦ βασιλια τὸ παλάτι.

Ὅλη ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια κατέβηκε νὰ τὸν ὑποδεχτῇ στ' ἀκρογιάλι, κι' ὅλη τὴν ὥρα ἡ βασίλισσα καὶ ἡ μεγαλείτερη κόρη της πειράζανε τὴ μικρότερη βασιλοποῦλα για τὸν ἄντρα πυὖχε διαλέξει. Ὅταν ὅμως εἴδανε τί ὄμορφος, τί ὡραῖος καὶ κομψὸς ἄντρας ἦτανε, τὰ χάσανε ὅλοι καὶ μείνανε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Ἀπὸ τὴ φούρκα τους, ἡ βασίλισσα ἡ μεγαλείτερη της κόρη πέσανε στὴ θάλασσα καὶ πνιγήκανε. Ἡ μικρότερη ὅμως βασιλοποῦλα δόξασε τὸ Θεὸ γιὰ τὴν καλή της τύχη καὶ τὸν καλὸν ἄντρα ποὺ τῆς εἶχε στείλει. Κι' ὅταν τελείωσε τὸ πένθος γιὰ τὸ χαμὸ τῆς μητέρας της καὶ τῆς ἀδερφῆς της, ἔγιναν στοῦ βασιλιᾶ τὸ παλάτι οἱ γάμοι της μὲ τὸ Δὸν Τζιοβάνι ντὲ λὰ Φορτοῦνα.

Σὲ λίγα χρόνια πέθανε ὁ βασιλιᾶς καὶ τὸν διαδέχτηκε ὁ Δὸν Τζιοβάνι. Καὶ βασίλεψε καλὰ κι' εὐτυχισμένα ὅλα του τὰ χρόνια, γιατὶ καὶ ἡ γυναῖκα του τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸ πορτοφόλι του τοῦδινε πάντα χρήματα.

Μετφρ. Γ. Σταθ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ

Η ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Τῆς ANNY NTE ΠΕΝ

...Σήμερα ἔδιωξα γιὰ ὅλη τὴν ἡμέρα τὴ γριὰ χαριάτισσα ποὺ μὲ ὑπηρετεῖ. Ἤθελα νἆμαι μονάχη μου μαζί σου, μὲς στὴν ἄγρια γωνιὰ αὐτὴ τῆς φύσης...

Τὴν εἴχαμε ἀνακαλύψει μαζί... πᾶνε τώρα τρία χρόνια. Θυμᾶσαι; Μιὰ μέρα ποὺ εἴχαμε πάρει ἕνα τραῖνο, στὴν τύχη, γιὰ νὰ πᾶμε ὁπουδήποτε, κάπου ὄχι μακρυά...

Μὰ ἡ γοητεία τῆς ὄμορφης αὐτῆς τοποθεσίας ποὺ ἀνακαλύψαμε μέσα στὸ δάσος, μὲ τὰ χαμηλὰ σπιτάκια της ποὺ εἶταν κρυμμένα μὲς στὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, μὲ τὰ παχυὰ χορτάρινα χαλιὰ τῆς κάτω ἀπ' τὶς καστανιὲς (θυμᾶσαι; συχνὰ λοξοδρομούσαμε γιὰ νὰ μὴν πατήσουμε ἀνάμεσά τους), ἡ βαθειὰ μυρωδιὰ τῆς νοτισμένης γῆς, τοῦ χορταριοῦ, καὶ τῆς ρετσίνας τῶν δέντρων τόσο σὲ εἶχαν μεθύσει, ποὺ δὲν ἤθελες νὰ φύγουμε πιὰ ἀπὸ κεῖ.

Τώρα ποὺ ἦρθαν οἱ διακοπές, συλλογίστηκα τὸ ὄμορφο χαριὸ ποὖχεις κιόλας ξεχάσει, καὶ νὰ δεκαπέντε μέρες ποὺ ἤρθα δῶ. Δὲν ἤρθες παρὰ μιὰ φορὰ μόνο... Χτὲς βράδυ, μοῦ φάνηκε πὼς δὲ θἄχα τὴ δύναμη οὔτε μιὰ μέρα περισσότερο νὰ σὲ περιμένω πιά. Μὰ σήμερα τὸ πρωῒ ξύπνησα χαρούμενη. Τὸ μεσημέρι θἄσουν κοντά μου!..

Θεέ μου! Τὶ γρήγορα πέρασαν οἱ ὧρες!

Σὰν μιὰ ἀπ' τὶς συνηθισμένες γυναικοῦλες, ἢ μᾶλλον ἐπειδὴ βέβαια ἡ γυναίκα ποὺ ἀγαπᾶ ἔχει μέσα της ἔνστιχτα μάνας μὰ καὶ σκλάβας, ὅλη μου ἡ ἔγνια πῆγε, ξέροντάς σε λιχούδη, στὸ γεῖμα ποὺ θὰ σοῦ πρόσφερα. Πῆγα στὴ γειτονικὴ ἀγορὰ καὶ διάλεξα τὰ πιὸ ζουμερὰ ροδάκινα, τὶς πιὸ μυρωδᾶτες φράουλες, τὸ πιὸ γλυκὸ πεπόνι,μιὰ ὄμορφη χτυπημένη κρέμα ποὺ κουβάλησα σὰν θησαυρὸ μέσα σ' ἕνα πήλινο δοχεῖο σκεπασμένο μ' ἀμπελλόφυλα καὶ μὲ χόρτα ὑγρά. Ὕστερα φρόντισα νἄβρω φρέσκα αὐγά, κ' ἕνα κοτόπουλο τρυφερό...

Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ κουβάλησα μονάχη μου, μέσα σ' ἕνα νοικοκυρίστικο δίχτυ. Οἱ μανάβηδες κι' οἱ γειτόνισσες,ποὺ μοῦ ρίχνανε βλέμματα δύσπιστα κι' εἰρωνικὰ στὴν ἀρχή, κατέλήξαν νὰ κοιτάζουν μὲ θαυμασμὸ τὴν ὄμορφη αὐτὴ «Κυρία» τὴν τυμένη στὰ κάτασπρα, ποὺ ὡστόσο ξέρει ἔτσι ὄμορφα καὶ νοικοκυρίστικα νὰ φωνίζῃ.

Κι' ἐγὼ ποὺ θὰ προτιμοῦσα νὰ ζῶ μὲ ψωμὶ καὶ φροῦτα παρὰ νὰ τηγανίσω ἕνα αὐγό, ἐγὼ ποὖμαι τόσο κοκέτα στὸ ζήτημα τῶν χεριῶν μου, ἀφοῦ ἄναψα μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἀπὸ κλαδάκια, μάδησα, καψάλισα, πέρασα στὴ νοῦβλα τὸ κοτόπουλο, καλύτερα ἴσως ἀπὸ μιὰ καλὴ μαγείρισσα. Ἄ! Τὶ περήφανη ποὖ εἶμουν γιὰ τὸ ἔργο μου! Ἔπρεπε νὰ μὲ δῆς σὰν κοίταζα μὲ ἱκανοποίηση καὶ φιλοδοξία, ὅπως θὰ κοίταζε ἕνας ζωγράφος τὸν καλύτερό του πίνακα, τοὺς ὡραίους χρωματισμοὺς ποὺ ἔπερνε τὸ πουλὶ ποὺ μὲ τόση προσοχὴ ἄλειφα — ναί, μὴ σοῦ φανῇ παράξενο αὐτὸ — ἄλειφα ἡ ἴδια κάθε τόσο μὲ φρέσκο βούτυρο...

Στὴ σκιὰ τῆς ἀκακίας καὶ τῶν φυλλωμάτων, ἔστρωσα τὸ τραπέζι, γεμίζοντάς το λουλούδια.

...Κι' ὅταν στολίστηκα μὲ τὸ φόρεμά μου, ἐκεῖνο ποὺ ξέρω πὼς προτιμᾶς, τὴ στιγμὴ ποὺ πήγαινα νὰ καρφώσω ἕνα τριαντάφυλλο στὰ μαλλιά μου, χωρὶς νὰ ξέρω κ' ἡ ἴδια τὸ γιατί, φρικίασα. Τὰ χέρια μου εἶταν τόσο παγωμένα, ποὺ πῆγαν νὰ τἄπλωσα στὴ χόβολη ποὺ εἶχε ἀπομείνει ἀπ' τὰ κλαδάκια. Εἶνε μιὰ τρέλλα, μὲ τὴ ζέστη ποὺ κάνει! Γιὰ νὰ σβύσω τὴν ἀκαθόριστη ἀνησυχία ποὺ κυρίευε ὅλο τὸ εἶνε μου, τὴν ὀμίχλη ποὺ μοῦ φαινόταν πὼς σκέπαζε ὅλα τὰ πράγματα, ἔτρεξα στὸν φράχτη τοῦ κῆπου. Ἄ! πόσο εἶχα ἀνάγκη νἀντικρύσω τὴν σιλουέττα σου, κεῖ πέρα, στὸ γύρισμα τοῦ δρόμου!...

Τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου ποὺ σταματοῦσε, ἀντὶ νὰ διώξῃ τὸν τρόμο μου ἀντίχησε μὲς στὴν καρδιά μου, σὰν κραυγὴ ἀπογνώσεως... Φοβᾶμαι, φοβᾶμαι, γιατί;... Γυρίζω ἄλλοῦ τὰ μάτια, γιὰ νὰ μὴ δῶ τὸν κουτσό, ξέρεις ποιὸν λέω, τὸν τηλεγραφοκουιστή. Ἀνεβαίνει ἀργὰ τὸ δρομάκι ποὖρχεται παράλληλα στὸ δρόμο τοῦ σταθμοῦ σκονπίζοντας τὸ μέτωπό του. Θἄλεγε κανένας πὼς ἔρχεται πρὸς τὰ δῶ!... Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅμως αὐτό, δὲν εἶνε ἔτσι;... Ἔλα, πές μου γρήγορα, νὰ μὲ ἡσυχάσεις... Ἄ! Θεέ μου! Ἔκανε ἕνα σημεῖο, μὲ εἶδε, καὶ μοῦ δείχνει μὲ τὸ χεριὸ ὑψωμένο ἕνα τηλεγράφημα καταχαρούμενος σὰν συλλογιέται πὼς τὸν προσμένει ἕνα ποτῆρι κρασί... Μοῦ τὸ δίνει. Τὸ διαβάζω. Ὤ, τὶ γράφει!

«Ἀναγκάζομαι παραμείνω τελευταίαν στιγμήν. Φιλιά.»

Ὁ γέρος μέ κοιτάζει, κατάπληκτος – ξεχνῶ νὰ τοῦ δόσω τὸ ποτῆρι του, μὰ τοῦ φωνάζω μ' ἕνα γέλιο σφυριχτὸ ποὺ κάνει νὰ τραντάζεται τὸ ἤρεμο σπίτι γεμίζοντάς το μ' ἕνα θόρυβο τρελλό: «Ἐμπρός... Πάρ' τα ὅλα... Τὸ κοτόπουλο, τὸ πεπόνι, τὴν ὄμορφη κρέμα, τὰ φροῦτα... Δὲν πεινάω πιά, δὲ θέλω τίποτ ἀπὸ ὅλ' αὐτά... Γιὲ δές, τὶ χαρούμενη ποὖ εἶμαι! Κανένας δὲ θἄρθῃ γιὰ τὸ γεῦμα!»

Μοῦ μένει ἀκόμα ἡ δύναμη νὰ τοῦ δώσω καὶ τὸ δίχτυ γιὰ τὰ ψώνια, καὶ τρέχω νὰ χωθῶ στὴν κάμαρή μου, ὅπου κλαίω μὲ λυγμούς, ἀπελπισμένη, χαμένη, μὲ τὸ κεφάλι χωμένο στὰ μαξιλάρια τοῦ κρεββατιοῦ...

Μετ. Ἄρ.